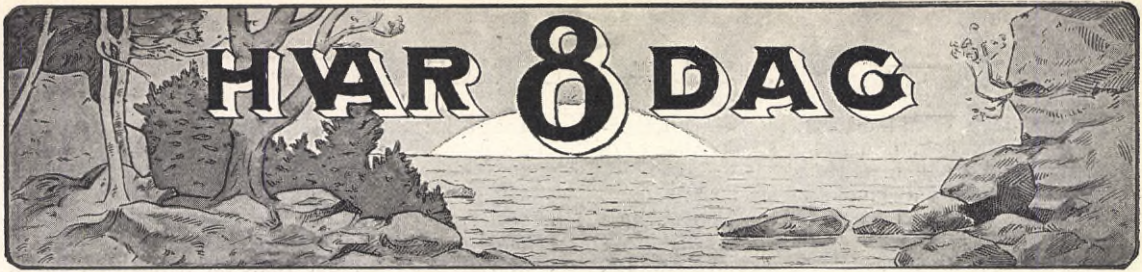

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

3:dje årg.

Den 26 Januari 1902

N:o 17

Återgiftande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Selma Lagerlöf (med 1 porträtt). Konstutställningen i Göteborg (med 2 illustr.). Stockholm, sedt från telefontornet (med 3 illustr.). Boitos "Mefistofeles" å kongl. teatern (med 3 illustrationer). En ädel donator (med 1 porträtt). Emile Sauret (med 1 porträtt). Östermalms nya folkskolepalats i Stockholm (med 1 illustration). Vasoparken i Göteborg (med 1 illustration). Platsen för Göteborgs högskola (med 1 illustration). Kapten Rossanders förolyckande i hamnen i Antwerpen (med 3 illustrationer). Jean Raboul och hans historia. Originalberättelse för HVAR 8 DAG af Erland Bratt. Bismarck i Rolandskepnad (med 1 illustration). Sofus Högstrosch (med 1 porträtt). Veckans porträttgalleri (med 24 porträtt). Vinterdrött å Stora Värtan (med 1 illustration). Den sjunkna Göteborgsångaren "Fanny" (med 1 illustration).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1902.

Foto. James Bourn, Gbg.

SELMA LAGERLÖF.

SELMA LAGERLÖF.

Det var icke en tillfällighet, att Selma Lagerlöfs första bok, den som med ett slag lyfte henne upp från en liten okänd skollärarynnas ställning till rangen af vårt lands främsta författarinna, på titelbladet bar ordet »saga». Hon hade därmed angifvit sin riktnings innersta väsende och karaktär omgärdad af makter, som hon från den stunden med sin fantasi erfrande och tillvinnande makt skulle behärska. Det är som sagoberätterska hon är stor, ja enastående. I hennes diktning lefver sagan i sin underbara förening af fantasi och verklighet, så tätt sammanbundna att man icke kan bestämna gränserna dem emellan, icke vet när man lemnar realiteternas värld för att inträda i drömmens och synernas. Och sagan finnes för henne icke blott i det förgångna, i de svunna tidernas fjärrglans, en hägring af det som redan sjunkit ned under synkretsen, förstörd och förändrad, den finnes förborgad i det lif som rör sig rundt omkring henne, hon ser den, omfattar den med sin tankes fasta och mjuka grepp, lyfter upp den i ljuset och visar den för oss andra. Detta diktarens yppersta kännemärke: att se det som för andra är förborgadt, är i utpräglad grad hennes, men därmed förenar hon den folkliga konstnären förmåga att af fantasins egenartade bilder forma lif, igenkännbart och förtroget för alla; liksom i den äkta folksagan är det underbara i hennes dikt sammanfogadt af idel verklighetsdrag. Hennes sångmö har iklädt sig en tjänarinns skepnad, går stilla och ödmjukt och förrättar livets sysslor, vårdar sig om dagens småting, men hennes ögon äro stora och drömmande, och vid sitt ringa arbete sjunger hon om stora dåd och öden. Hon är sagans askunge och medvetandet om den härlighet, till hvilken hon blifvit född, bär hon inom sig som ett stilla jubel som förskönar livets gråa enahanda.

Hon har i »Gösta Berlings saga» och en »Herrgårdssägen» tecknat det svenska sagolynnet, sådant det ännu lefver i afskilda trakter af vårt land, fostradt af familjetraditioner, närdt af en på samma gång stor och leende natur, af långa vintrars ensamhet och drömmar, af korta sommars lust och längtan. I dessa skildringar af svenskt herrgårdslif, i dessa teckningar af de gångna stormakts-tidernas fattiga arftagare har hon med diktarens makt att förstora och allmängöra gifvit en typisk bild af svenskt nationallinne, som står öfverträffad i fantasiens styrka och sanning. Hon har i »Antikrists mirakler» med förvånande intuition skildat sydlänningens fantasilif. Nu senast har hon i den utkomna första delen af dubbelromanen: »Jerusalem» gifvit oss den svenska bondens saga, så nytt, så ursprungligt, med en sådan storhet och fasthet i greppet, en sådan klarhet i utformningen, att man endast hos en af våra nu lefvande författare, August Strindberg i hans skildringar af svenskt skärgårdslif, finner något motsvarande.

Det är äfven här sagosinnet, som ursprungligen fångslat henne. Denna lilla Dalasocken, i hvars afskilda, stagnerade lif plötsligt en tanke utifrån slår ned, växer till en fix idé, som blir alla de medärfda begreppen, fördomarne och kän-

slorna öfvermäktigt och drifves till det oerhörda, fantastiska, denna lilla krets af svenska bönder, som öfvergifva hus och hem för att i det heliga landet grunda ett nytt Jerusalem, detta moderna korståg, verkligt i all sin osannolikhet, det har varit ämnet, som satt hennes fantasi i rörelse. Men i utformningen har det vuxit för henne och blifvit till en i många afseenden typisk skildring af den svenske bondens lif och lynne.

Hon har utan tvekan tagit fasta på de stora, bestämmande dragen. A era sidan släktkänslan, vördnaden för traditionen, det fäderneärfda, det som ger sammanhang, en idéell innebörd, en vidare horisont än bondens trånga och begränsade lif, representerade af gården, hemmet, namnet, förmögenheten. Å andra sidan det personliga lyckobegäret, fantasikraften, girigt gripande efter det stoff, som erbjuder sig: den ungdomliga älskogsdriften, den religiösa hänförelsen, äfventyret, där det lefver fördoldt i de djupa skogarne, eller där det plötsligt uppenbarar sig som en syn i fjärran: Jerusalem, den heliga staden, skinande på sitt hvita berg. Det är striden mellan dessa makter, som Selma Lagerlöf skildrar i sin bok.

Högst står inledningen: »Ingmarssönerne». Mot denna storartade, lika originella som djupsinniga introduktion går dock intet af det följande upp. Denna teckning af den högmodige och rättsinnige storbonden, som hemtar sin hustru ur fångelset, som på sitt styfsinta, iabundna, rörande tafatta sätt kämpar den allmänmänskliga kampen för att oftra sig själf och vinna sig själf, tillhör icke blott det yppersta Selma Lagerlöf någonsin diktadt, utan som öfver hufvud finnes diktadt på vårt språk. Till denna höjd och dock knappast så högt nå endast enstaka ställen i den följande skildringen. Jag tror icke, att jag misstar mig i den förmodan, att författarinna vid utförandet af sitt verk haft den isländska sagolitteraturen som närmaste förebild, det är dess klara, koncisa, i dialogen karakteriserande, knapphändig beskrifvande stil, som hon studerat och i stort sedt efterbildat. Hennes egen stil har därigenom vunnit i enkelhet, fasthet och storhet, men å andra sidan har förebilden, så synes det åtminstone mig, lagt en smula tvång på hennes personliga egenart. Det är de ställen, där denna oemotståndligt bryter fram, i det att hennes fantasi tar ledningen, bokens sagoställen, skulle jag vilja kalla dem, som gripa starkast vid läsningen och djupast fästa sig i minnet. Först och främst då introduktionen, vidare skildringen af »Den vilda jakten», af Gertruds dröm och uppgörelsen mellan henne och Ingmar, samt slutkapitlet, Jerusalemfararnes affärd. Men mycket högt som bred, realistisk skildring stå äfven sådana partier som mötet i missionshuset och auktionen.

Till hela sin betydelse kan dock arbetet icke bedömas förr än det föreligger i sin helhet. Och den publik, den största någon samtida svensk författare lyckats vinna, som med enhällig beundran mottagit denna första del, väntar med otålighet på fortsättningen.

Tor Hedberg.

KONSTUTSTÄLLNINGEN I GÖTEBORG.

Fotografier speciellt tagna för HVAR 8 DAG af A. Jonason.

KONSTUTSTÄLLNINGEN I GÖTEBORG: En del af utställningen.

Längst till vänster synes den tafla af *Emil Österman* (porträtt) hvilken blifvit föreslagen till inköp för Nationalmuseum.

Det förefaller onekligen en smula djärft, då Göteborgs konstförening kallat sin retrospektiva femårsutställning för »allmän svensk konstutställning». Ty faktiskt är blott den ena, den konservativa gruppen inom vår svenska konst representerad å densamma, och det vore äfvenledes oriktigt att säga, att där bjudes det bästa och största, som af denna riktning under den gångna femårsperioden utförts: där fattas tyvärr alldeles flere af den akademiska riktningens främsta målsmän.

Det ofvan sagda hindrar emellertid icke, att utställningen är både sevärd och intressant i sitt slag, och den energiska utställningskomitén, som bestått af hrr Lindholm, Callmander, Ericson och Lagerberg, och som haft ett styft arbete med placering o. d., är gifvetvis värd en eloge för den helhet, som åstadkommit af det material, som stått den till buds.

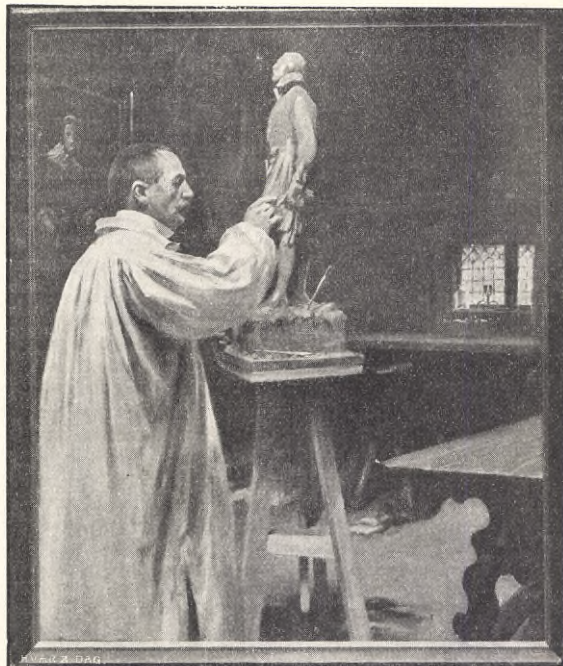
Det främsta och viktigaste inlägget i utställningen är helt naturligt den kollektion, som ned-sändts från Svenska konstnärernas förening i Stockholm, och som redan före sitt afsändande hit passerat föreningens juryskärself. Vi kunna ju här ej ingå i någon detaljskildring, men namn sådana som Schultzberg, Kallstenius, Fahlcrantz, Hesselbom, Erik Hedberg, Gunnar Hallström, P. Svedlund, Hagborg, bröderna Österman, Cederström, Th. Lundberg, Åkerman — många andra att förtiga — ha ju alltid god klang samt äro här företrädda af mer eller mindre anmärkningsvärda saker.

Däremot förefaller det, som om den återstående delen af utställningen, d. v. s. den som varit under göteborgsjuryns domvärjo, kunde varit betydligt mer sofrad och rensad, och kunna vi för vår del icke annat än ge rätt åt de stockholmsröster, som uttalats i ofvannämnda riktning. Äfven bland dessa sistnämnda saker finnas ju emellertid en hel del kända namn, såsom Lindholm, Carl Olson, marke Ericson, Hullgren, Anna Nordgren, m. fl.]

Emellertid och som redan antydts: den 310 nummer starka och sex salar i det göteborgska

konstpalatset »Valand» upptagande utställningen är, äfven om innehållet icke fullt motsvarar omfånget, gifvetvis ett både vackert och intressant inlägg i det stora arbete, som i form och färg vill föreviga vårt land, vår natur, vårt folk, sådant som det för dessa skapande konstnärer tett sig.

Thor von Teichler.

AUGUST HAGBORGS PORTRÄTT AF ANDERS ZORN I SIN ATELIER I MORA, sysselsatt med modellen till Gustaf Vasastatyn. Taflian inköpt af Göteborgs museum.

STOCKHOLM, SEDT FRÅN TELEFONTORNET.

Fotografier, tagna speciellt för HVAR 8 DAG af A. Lindahls fotografiäffär, Sthlm.

STOCKHOLM, SEDT FRÅN TELEFONTORNET: I längst till höger synes SLOTTET; närmare och tydligare OPERAHUSET och JAKOBS KYRKA. Till vänster KUNGSTRÄDGÅRDEN och en del af KUNGSTRÄDGÅRDSGATAN. I bakgrunden SKEPPSHOLMEN och en del af NORRSTRÖM samt svagt SÖDER och DJURGÅRDSLANDET.

Det var en vacker, en verkligt vacker vintermorgon för kort tid sedan, som HVAR 8 DAGS fotograf steg upp i telefontornet på Allmänna telefonaktiebolag:ts hus vid Malmskillnadsgatan, detta torn, som med sina vimpelpydda torneller och sina åt alla håll utgående knippen af trådar och kablar, synes, snart sagdt, öfver hela Stockholm och ofta

är föremål för infödingens beundrande blickar, under det att den tillfällige besökaren i hufvudstaden har telefontornet till en nästan ständig vägvisare, som tillåter honom att ogeneradt bedöma, åt hvilket håll en viss plats ligger, och huru han bör styra stegen för att komma fram till någon bestämd gata...

STOCKHOLM, SEDT FRÅN TELEFONTORNET: Høgt reser sig tornet till KLARA KYRKA. Till vänster därom synes taket af CENTRALSTATIONEN och bakom denna skorstenar till RÖRSTRANDSFABRIKERNA. Till vänster å bilden ligger KLARAVIKEN. Till höger ser man VASASTADENS borte delar.

STOCKHOLM, SEDT FRÅN TELEFONTORNET: Till vänster i bakgrunden ser man tornen å Carlbergiska huset, som inrymmer NOBEL-BIBLIOTEKET samt i öfrigt VASASTADEN. Till höger ADOLF FREDRIKS KYRKA och ÖSTERMÅLM.

Och när HVAR 8 DAGS fotograf med svett och möda och naturligtvis i sällskap med en god ciceron kättrat upp i telefonatornet, dit sannerligen icke hvem som helst får komma, började han på denna upphöjda plats göra i ordning sin kamera för att åt samtid och eftervärld gifva några bilder af Stockholm i fågelperspektiv. Kanske kände fotografen en rättmätig stolthet, när han gjorde detta — ifall han icke till följd af den upphöjda platsen erlor en smula nervositet — ty *det var första gången Stockholm fotograferades på detta sätt.*

Därför, var tacksamt, kära Stockholm! Och se här en bild åt saltsjösidan, söderut. Först, närmast, hustaken i S:t Jakobs församling, så Jakobs kyrka — hvilkens, i parentes, föga tilldragande yttre behöfde mycken försköning — så längre bort och litet till höger operan, den nya operan, som folkhumorn påstått bestå af en mängd på och bredvid hvarandra uppstaplade lådor, hvaraf den allra öfversta lådan och äfven terrassen, den vackra lagerlunden, äro synliga å bilden. Till höger därom, litet i bakgrunden, tyvärr föga skönjbart å fotografien, slottet, konungaborgen, Tessins mästerverk, utan vank och lyte, hvilket städse gör samma imponerande intryck på betraktaren. Hur kommer sig detta? Slottet är ju alls icke stort, alls icke öfverväldigande genom sin massa. Men det är så väl afvägd i alla former, det är prägladt af en så enkel nobless, att man nödvändigt måste känna vördnad inför den härliga byggnaden.

Det är ju för öfrigt synnerligen lätt att orientera sig på denna bild. Man ser till vänster Kungsträdgårdens träd, man ser Palmeska huset längst bort i hörnet, det fria vattnet, saltsjön, där utanför, Nationalmuseum med båtarna vid kajen, Skeppsholmsbron och Skeppsholmen med den lilla kyrkan. Det är Skeppsholmen man tänkt sig ombildad till en plats med avenyer och stora hus, men hvarje stockholmare, som icke är husspekulant, ogillar förvisso denna plan, som skulle beröfva en af huvudstadens mest pittoreska delar allt naturligt behag.

Till vänster om Skeppsholmen synes Djurgårdslandet. På bildens fond längst bort har man »söder» och hela det vackra inloppet till Stock-

holm, där man en höstafton, när det lyser från staden, kan göra en sagofärd, medan ångaren sakta glider framåt . . .

Och nu lämna vi denna bild, i det att vi öfverlämna åt respektive fastighet ägare att på takens och skorstenspipornas form känna igen sina hus, så här ofvanifrån betraktade, och vända oss till nästa bild, hvarpå det höga kyrktornet dominerar.

Det är Klara kyrka, belägen på den plats, där Franciskanerna i forna dagar hade sitt kloster. Johan III byggde här en kyrka, försedd med på sin tid det högsta torn i Sverige. Som kyrkan nu ter sig, låter den se Stockholms högsta kyrktorn, hvilket, uppfördt år 1885, sträcker sig 114 m. mot molnen. Och i närheten af kyrkan tycker man sig upptäcka Centralstationens tak. Där bortom breder Klaraviken och högre upp Rörstrandsviken ut sig och på andra sidan härom ligger Kungsholmslandet. Man ser Stockholm förtona sig och försvinna vid horisonten, åt Vasastadshället till.

Den tredje bilden gifver å ldeles särskildt åsynen af en storstad. Man tycker, när man betraktar den, att Stockholm är ofantligt, rymmer minst en half million inneväanare. Strax i hörnet till vänster ser man Carlbergiska huset, Vasagatans fond, i hvilken byggnad Nobelstiftelsens bibliotek, som bekant, är inrymdt. Man urskiljer äfven på den bilden delar af det moderna Stockholm, men icke långt därifrån upptäcktes, tack vare fågelperspektivet, Adolf Fredriks församling och Adolf Fredriks kyrka. Till höger därom ser man nog Östermalm, fastän endast helt otydligt . . .

Ja, det är Stockholm från telefonatornet, den kära staden, där svärmeriet i forna dagar tog sig andra vägar än längs telefonträdarna. Men lika godt! Telefonväsendet vill säkert ingen huvudstadsbo ha bort, om det också vore möjligt, från Stockholm. Man har alltför stor nytta häråf för att icke gärna underkasta sig det obehag, som medföljer den nymodiga uppfinningen. Och när man ser Stockholm så här från telefonatornet, tycker man sig icke då höra telefonträdarnes sång i rymden, de skälfvande ljuden som äro liksom ett eko af det sorlande lifvet därnere?

—of.

BOITOS »MEFISTOFELES» Å KUNGL. TEATERN.
Fotgr. för HVAR 8 DAG af C. Olsson, Stockholm.

MARGARETA: fru Lindberg.

FAUST: herr Malm.

MEFISTOFELES: herr Wallgren.

EN ÄDEL DONATOR.

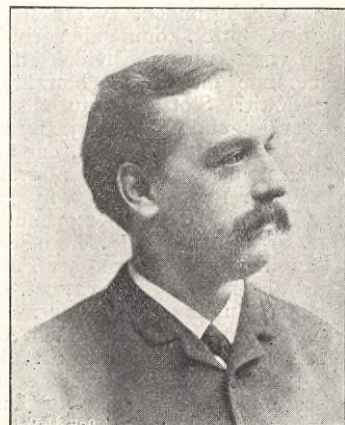
ERNEST CASSEL.

K. operan har i dagarne gifvit en lyckad repris af Boitos geniala opera »Mefistofeles» i ny instudering. De tre hufvudrollerna ha härvid innehafts: Margareta af fru *Lindberg*, Faust af hr *Malm* samt Mefisto af hr *Wallgren*, och ha samtliga de röstbegäfvade, populära artisterna erhållit ampla loford af kritiken.

Vi ha redan tidigare — se HVAR 8 DAG I: 18 — återgifvit den engelske bankiren *Ernest Casse*'s drag med anledning af hans storartade donation till ett »Folkets hus» i Grängesberg. Han har nu fäst världens uppmärksamhet på sig genom att till konung *Edwards* förfogande ställa den enorma summan af 200,000 pund (3,600,000 kr.), hvilka af konungen komma att användas till inrättande af lungsotsanatorier enligt ungefär samma system som de, hvilka finnas i Sverige genom konung *Oscars* ädla användande af folkets jubileumsgåfva.

Vårt land gästas i dagarne af den celebre franske violinvirtuosen *Emile Sauret*, hvilken är ute på en större europeisk tourné, under hvilken han som vanligt gjort stormande succés. På sin repertoire har han bl. a. en »Rhapsodie suédoise», tillägnad konung *Oscar*.

EMILE SAURET.

ÖSTERMALMS NYA FOLKSKOLEPALATS I STOCKHOLM.

Foto. Långdahl fot.-aff., Sthlm.

Vårt folkskoleväsen, åtminstone i städerna, det kunna vi med stolthet påstå, står säkerligen på höjden af hvad som därtinnan öfverhufvud taget kan åstadkommas, och den som ser de väldiga folkskolepalats, hvilka under de senaste åren rest sig inom olika församlingar i Stockholm och fått någon inblick i det kolossala arbete, som här bedrifves, må med skäl beundra, hvad som åstadkommits inom denna den viktigaste af alla »undervisningsgrenar», om man så må uttrycka sig. I slutet af innevarande månad kommer å Östermalm att invigas ett nytt, stort folkskolepalats, af hvilket vi här återge en bild. Det nya folkskolehuset, som är beläget vid Valhallavägen 65, reser sig på en tomt, som upptager icke mindre än 80,000 kvadratfot. Ensamt gården tager i anspråk 45,000 kvadratfot. Arbetet med grundläggningen till det nya folkskolehuset påbörjades i början af år 1900, och nu står byggnaden, som nämnts, färdig att i dagarna invigas. Byggnadskostnaden i sin helhet slutar på 1,300,000 kr. Arkitekt för byggnaden är hr Ernst Hægglund. Folkskolehuset är beräknadt inrymma inalles 2,700 barn.

VASAPARKEN I GÖTEBORG.

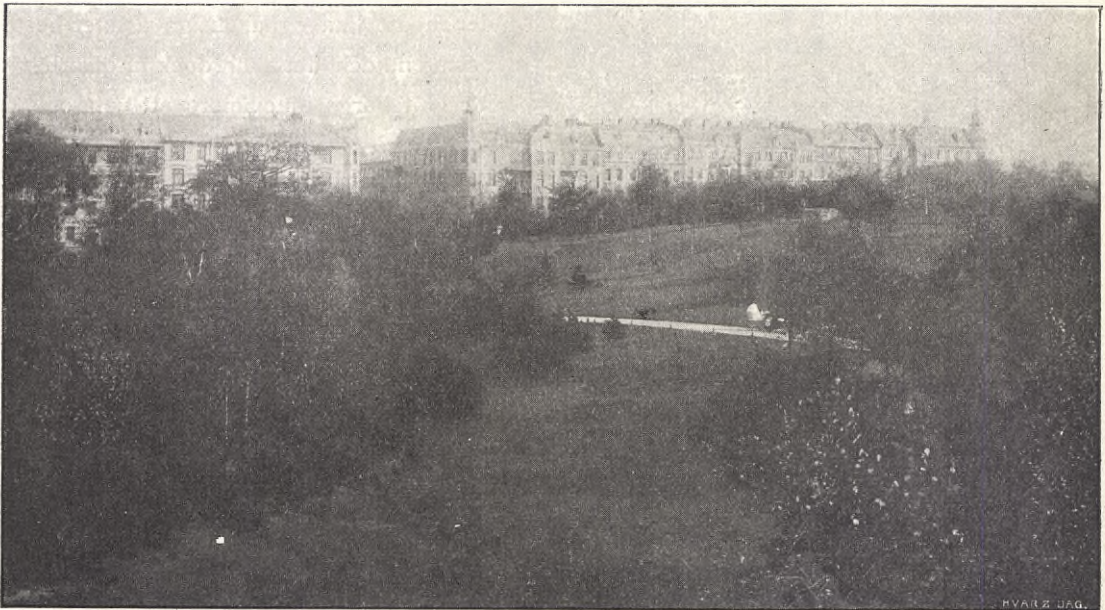
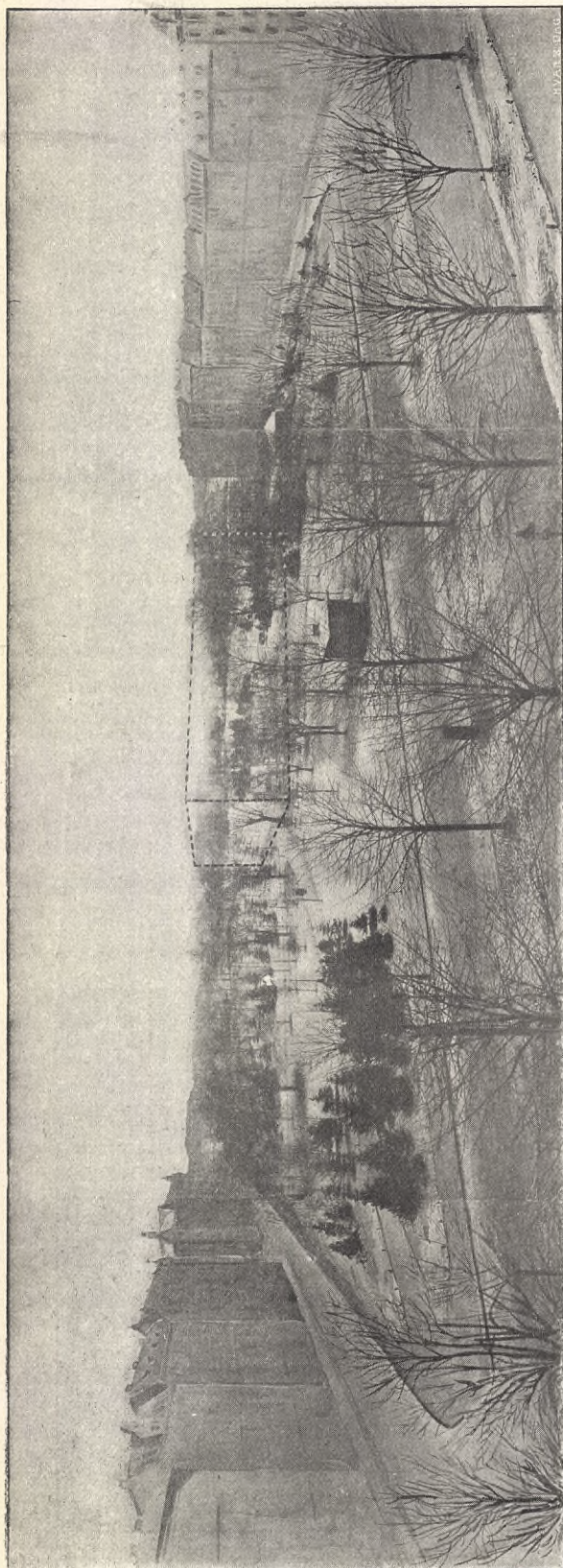

Foto. Himman, Göteborg.

HVARZ JAG.

PLATSEN FÖR GÖTEBORGS HÖGSKOLA: Sommarbild från parken. (Se nästa sida.)

PLATSEN FÖR GÖTEBORGS HÖGSKOLA. STRIDEN OM VASAPARKEN.

TOTALVY AF VASAPARKEN I GÖTEBORG: De prickade linierna visa platsen och proportionerligt utrymme för den blifvande Högskolebyggnaden.

I rikets andra stad har helt nyligen pågått öfverläggningar inom dess fullmäktigeförsamling, hvilka väckt en ganska upprörd opinionsyttring inom samhället, och som följts med intresse i landets press. Frågan har gällt platsen för den blifvande högskolebyggnaden, hvilken majoriteten inom stadsfullmäktige, i likhet med högskolans styrelse och en ganska afsevärd del af för frågan intresserade stadsbor, önskade förlagd till den populära Vasaparken, medan en icke mindre afsevärd opinion arbetat för parkens bibehållande i orördt skick och byggnadens resande å annan plats.

Det afgörande beslutet stannade för platsen i Vasaparken. Och detta beslut fattades trots protester utifrån, efter moget öfvervägande och med alla hänsyn tagna, hänsyn så väl till oppositionen som till framtida anordningar, hvilka senare kanske icke af alla opponenter tagits med i räkningen. Stadens fäder, hvilka ådagalagt samma intresse, som å ömse sidor varit driffjädern till den kanske onödigt hetsiga striden, ha härmed visat, att de endast låta egna, ärliga åsikter bestämma besluten, och detta är dock af ofantligt värde för Göteborgs innevånare att veta och känna.

I öfrigt synes oss opinionen mot Högskolans förläggande i Vasaparken ur rent estetisk synpunkt något öfverdrifven, och kanske skall vår bild med dess korrekta mått och anvisningar bibringa mången tidigare motståndare samma åsikt. I så fall är vår afsikt vunnen.

KAPTEN ROSSANDERS FÖROLYCKANDE I HAMNEN I ANTWERPEN.

Efter korrespondens, karta och fotografi välvilligt tillsända HVAR 8 DAG af firman G. de Keyser, Antwerpen.

Den hemska olyckshändelse som på nyårsdagen kostade en vår landsman, befälhafvaren å ångaren »Stockholm» kapten J. F. R. Rossander lifvet, var ju till en början hölj'd i ett mystiskt dunkel.

Man visste, att kapten R. på nyårsdagen begifvit sig till det svenska bolagets agent, M. Sasse, och anhöll om 1,000 francs för inköp af proviant, som man behöfde ombord å ångaren, hvilken kulle afgå den 3 jan. på morgonen. Agenten lämnade den begärda summan, och kaptenen skyndade bort för att göra en del inköp, hvilka han betalade

Från detta ögonblick var kapten Rossander spårlöst försvunnen; han kom aldrig ombord på sitt fartyg. Detta gaf anledning till de vildeste rykten om rånmord o. s. v., och spänningen steg, då en underrättelse att man skulle funnit kapten Rossanders lik i en af dockorna vid hamnen, genast dementerades. Då emellertid utom kapten R. äfven kusken och droskan voro och förblefvo spårlöst försvunna, fortsatte man forskningarne i den docka, där »Stockholm» låg för ankar, med den påföljd, att en dykare slutligen söndagen d. 12 jan. fann kapten R:s lik, som låg djupt nedsjunket i dyn. Då man genomsokte den dödes kläder, fann man hans klocka, plånbok, innehållande 160 francs, några silfvermynt, bref och småsaker. Det kan således betraktas som säkert, att någon förbrytelse ej blifvit begången.

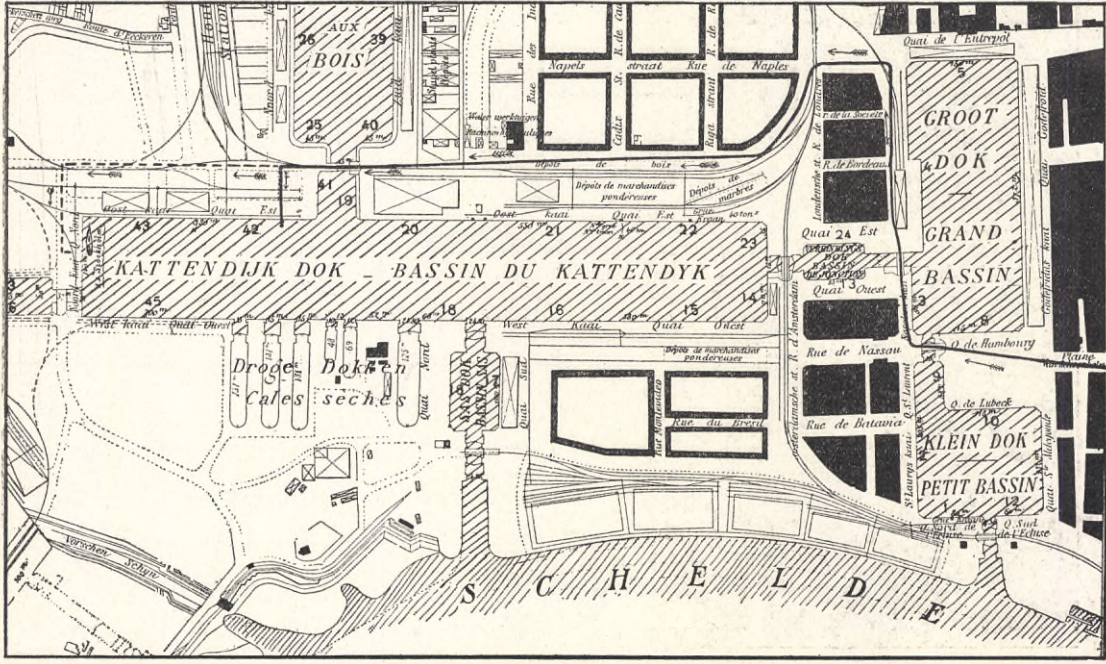
Vår Amsterdam-korrespondent, som tillsändt oss nedanstående orienterande plan öfver olycksplatsen, skriver till oss, att kaptenen antagligen gifvit kusken följande order:

»Kör öfver den här bron och sedan till vänster.»

Kusken har emellertid då, i stället för att fortsätta vägen ända fram till slutet af dockan, i mörkret svängt af vid den första »porten» och då vid den a för tillfället ej fanns något fartyg och därför intet stod hindrande i vägen, farit rätt ned i dockan.

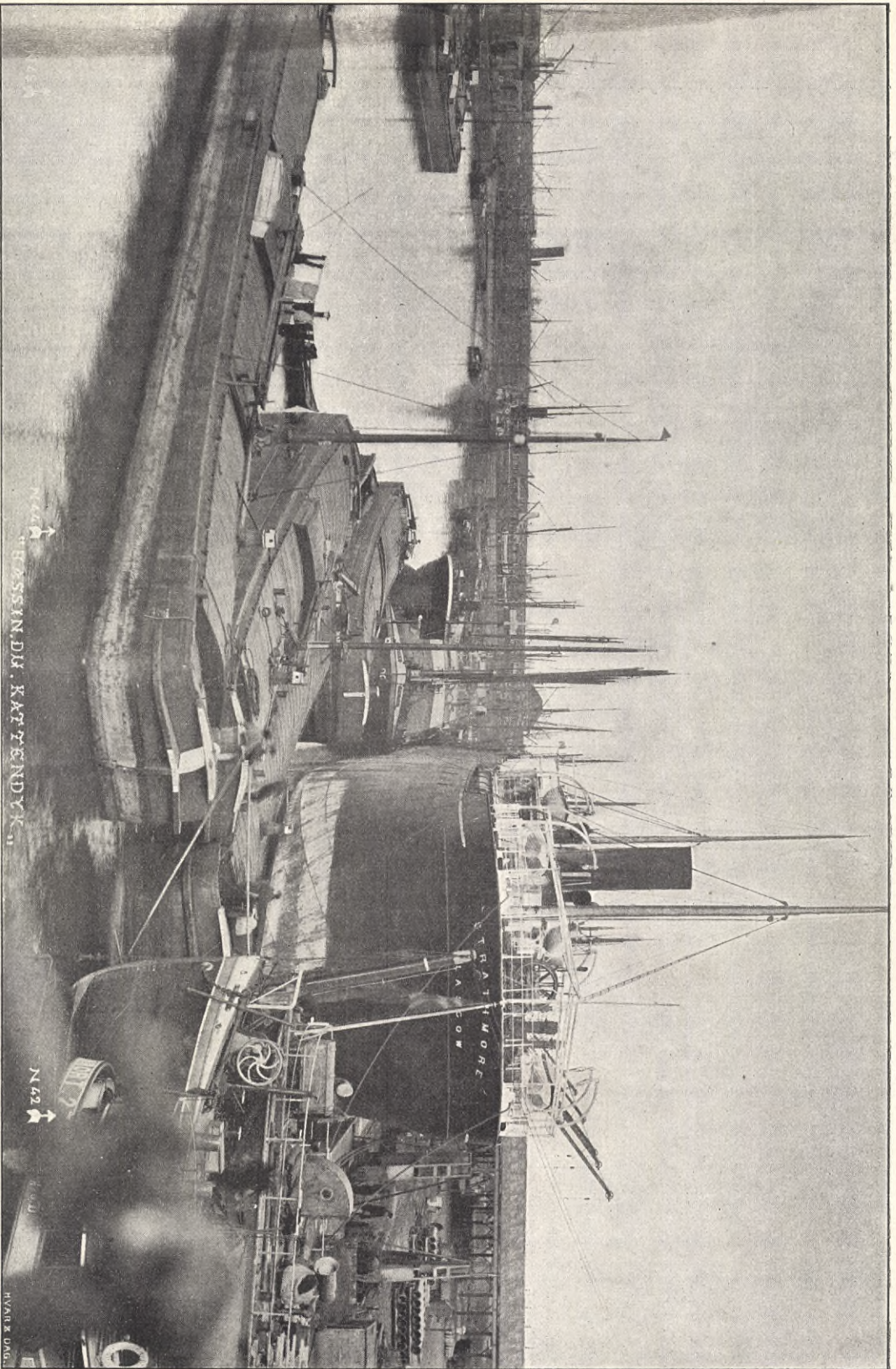
kontant. Då han sålunda hade uppfyllt sina skyldigheter, begaf han sig ombord på ett annat ångfartyg, tillhörande samma bolag, »Motala», för att i sällskap med sin vän och kamrat, kapten Toll, tillbringa återstoden af dagen. När tiden var inne att krypa till kojs, föjdes de båda kaptenerna åt till »Motala», där kapten Rossander efter ett sista handslag med sin vän steg upp i en droska med order att köra till »Stockholms» plats, en half lieu därifrån.

Den så sorgligt omkomne var född den 9 juli 1858. Efter att i Kalmar ha aflagt styrmans-, sjökaptens- och ångbåtsbefälhafvarexamen 1885, tjänstgjorde han under flere år i chilenska marinen, där han innehade kaptens grad. Till befälhafvare å »Stockholm» utämndes han 1895. Han ansågs inom vår handelsflotta för en duglig och pålitlig man samt var allmänt omtyckt för sitt flärdfria, öppna, vänsälla väsen.

Den väg droskan körde.

KAPTEN ROSSANDERS FÖROLYCKANDE: En tillförlitlig karta öfver platsen, visande (med den feta svarta linien i riktning efter pilarne) den väg droskan tog och borde fortsatt till »STOCKHOLMS» förtöjningsplats.

Efter fotografi.

KAPTEN ROSSANDERS FÖROLYCKANDE I ANTWERPENS HAMN: Bassängen Kattendyk, där olyckan skedde.
 Jämförd med omstående karta öfver hamnen synes stället vid småbåtarna å bilden öfvan (N:o 42) vara själva olycksplatsen. Stockholm har platsen N:o 44, hvilken är lätt funnen vid jämförelse mellan karta och fotografi.

JEAN RABOUL OCH HANS HISTORIA.

Originalberättelse för HVAR 8 DAG af *Erland Bratt*.

(Forts. från föreg. nummer).

Namnet Jean Raboul skall ofta gå öfver mina läppar, men frigjort från den fasa, som man funnit däri vid de tillfällen, då jag, oförstådd, förtviflad och vansinnig, utslungat detsamma. Jag vill lätta mitt bröst från den börda det burit, men hvarken bitterhet eller hat får störa den utesägliga frid, jag nu känner inom mig. Må de människor — eller hvilka de väsen det nu varit, som vållat min olycka — svara för sina egna gärningar! Och kan Vår Herre förlåta dem, så går jag ur världen utan att döma dem.

Mitt verkliga namn är Gustave Marmont, och jag föddes under lyckligare förhållande än mången. Min far var tunnbindare i en liten by strax utanför Marseille, och om allt gestaltat sig efter önskan, hade säkerligen mitt lif gått i andra banor. Men genom misshälligheter, som uppstodo mellan mig och de mina, skildes jag från dem, och vid knappa 17 års ålder lämnade jag hemmet för att skapa mig ett annat.

Fråga ej; det fanns en kvinna med i spelet, och det var därför, jag förlorade detsamma. Hvad vet en sjutton års pojk om känslornas äkthet? Hon var vacker, gränslöst vacker tyckte jag, och kunde det vara ett fel, att hon äggade mig med större vyer? Då gillade jag slikt, ty jag drömde om framgång och storhet och ville ej, att hon skulle dela mitt utstakade öde. Åt henne byggde jag luftslott, sköna som solen, till henne gaf jag mina förhoppningars öfvermod och min ungdoms hela okonstlade kärlek.

Vi skildes åt.

Jag drog ju ut i världen för hennes skull, och den lycka jag sökte, var ämnad åt oss båda. Tyvärr kom den ej i min väg, men väl fick jag göra bekantskap med dess nära släktingar, nöd och elände. Ungdomsifvern började svalna, men stoltheten dref mig vidare.

Far dog, mor dog. Jag stod ensam. Mera ensam än mitt unga sinne tålde vid, och jag tänkte med sorg och förtviflan på de båda gamla, hvilkas sista stunder jag förbittrat.

Och hon, som skulle vara mig ett stöd och maning till fortsatt kamp, hon glömde alla våra minnen, alla sina löften och lät mig styra den kurs, jag kunde. Jag var icke gjord att tas med det lif, som sedan började, och jag sjönk, sjönk så djupt, att hvarje tanke på återuppriktelse blef utplånad ur min själ.

Hvar jag fick bröd ifrån, vet jag ej, hur jag lefde, är mig en gåta. Jag sof under bryggorna, svalt och tiggde om hvartannat, men stal gjorde jag aldrig. Sedan jag kommit till Paris, rågades måttet, och jag blef en af dem, som ni ännu i dag skall återfinna i de stora svältkvarteren, nödens, brottets och förtviflans hemvist.

En kväll, jag skall aldrig glömma den, hade jag sökt mig nattkvarter på en af de många bänkarne, som man placerat i hörnet af Rue Royale och Boulevard Malesherbes, snedt emot Madeleinekyrkan. Jag låg där hungrig och förtviflad, vridande mig af och an, utan att kunna somna. Gatulifvet hade stannat af, blott någon enslig vandrare ilade förbi då och då. En sådan kastade en tidning från sig, och då han försvunnit, grep jag den med afsikt att använda den som — hufvudkudde. Jag läste annars nästan aldrig en tidning, och utan svar må jag fråga, hvilka de makter voro, som

brakte mig denna i händerna, och hvilka öden som väntat mig, därest jag ej nu vid en gaslyktas sken hade genomögnat de rader, hvilka i sig inneburo uppräningen till detta fasansfulla skede i mitt lif.

Och dock var innehållet i denna annons af sådan oskyldig betydelse.

En person, så lydde den, villig att tjänstgöra vid hypnotiska experiment, hänvände sig till doktor Jean Conradee Raboul, 24 Avenue Marigny.

Det flög som en blix genom min hjärna, att nya möjligheter öppnade sig för mig. Visst var jag sluskig och eländig, men å andra sidan gällde dock, att jag utan tvekan skulle låna mig med kropp och själ till hvad som än kunde komma i fråga. Det blef mig så klart, att ingen annan kunde erbjuda samma fördelar som jag, och jag pinades blott vid tanken att möjligen vara eller blifva föremkommen. Tidningen var visserligen af försäkt datum, men hade utkommit redan på morgonen och i mina ögon var det, som om den annonsen dominerat allt annat och varit mest framträdande. Långsamt skredo timmarne i natten, och sömnen flydde mig. Jag vandrade gata upp och gata ned, strök förbi doktor Rabouls hus. Sökte inbilla mig, att mitt hopp var tokigt och meningslöst, att doktorn vid min blotta åsyn skulle jaga mig på porten, men kunde dock ej afhålla mig från att invagga mig i lufva drömmar om ett ordnad lif, fritt från svält och köld.

På slaget 8 stod jag framför Avenue Marigny 24, och med häfvan gjorde jag min förfrågan hos portvakten. Helt misstänksamt förde man mig upp till doktors våning, och sedan jag väntat en dryg timma, blef jag anmodad af en livréklädd herre att följa honom. All den lyx jag såg, sammanstörde mitt hjärta, och allt tydligare började jag inse det orimliga i mina förhoppningar. Efter att ha passerat en del rum, stannade min följeslagare plötsligt och knackade varsamt på en dörr, som spärrade vår väg.

»Stig in», ljöd det inifrån. Dörren öppnades och jag stod ansikte mot ansikte med doktor Jean Conradee Raboul.

Känslan af det oresonliga i mitt tilltag blef i ett nu så öfverväldigande, att jag med tystnad mötte första ord, som ställdes till mig. Men jag var dock nog herre öfver mina sinnen för att uppfatta hvilken roll jag påtagit mig, och fastän två kalla, granskande ögon blickade mig till mötes, lyckades jag dock genom en yttersta viljeanstängning att samla mina tankar.

»Ni önskar», ljöd det än en gång från doktorsläppar.

Till svar räckte jag honom tidningen och tillade:

»Jag har kommit, emedan jag trodde, att ni hade användning för en karl af min kaliber. Jag vet ej, om jag är lämplig för hypnotiska experiment, men därest de fordra allt intill min fattiga själ, mot det att jag får mat och skydd, så är jag villig göra bytet.»

Det kalla öfverlägsna i doktors drag försvann vid mina ord, och jag trodde mig i stället spåra en viss skynt af öfverraskning.

»Så», sade han, »ni har infunnit er tillfölje af min annons. Hur är ert namn?» tillade han efter en paus.

»Gustave Marmont», svarade jag och fortfor:

»Mitt tilltag är kanske djärft, och jag är er tack skyldig, för att ni alls velat lyssna till mig; men tro mig doktor», gick jag på med ifver, »ni skall aldrig finna någon, som frågar mindre efter hvad bruk ni gör af kropp och själ.»

Hans ansikte återfick något af sin ursprungliga stränghet, och han frågade allvarligt:

»Hvad känner ni egentligen till af lifvet?»

»Det sämsta, det har att bjuda, doktor. Det nya, som skulle kunna möta mig i er tjänst, förskräcker mig ej, men väl har jag fruktan för dessa dagar af svält och elände, som på sistone varit mig så förtroga.»

»Men fruktan känner ni ej?» frågade han. »Låt mig dock säga er en sak», tillade han, »att själf är jag ingen kruka och ser mig dock dagligen vara offer för en den mest våldsamma förskräckelse. Den fara, som man förstår och uppfattar, är ett lekverk vid sidan af sådana, som aningslikt sväfa öfver våra hufvuden. Ni tror er känna lifvet och dess faser, emedan ni tagits med hårda dagar, och ni lofvar er själf en ny, en lättnadens tid, om ni blott får mat om dagen och en säng om natten. Det ingår ej i mina vanor att förleda andra människor, och därest jag i öfrigt finner er för mina ändamål passande, skall jag öfverlämna åt ert eget omdöme, att bestämma den kurs, ni vill styra; men om ni tror er vinna på bytet, därigenom att ni villigt offerar er personliga frihet mot några materiella fördelar, då vill jag göra er uppmärksam på tillvaron af makter, hvilka så kunna sköfla ert väsen, att ni med längtan skall blicka tillbaka mot de dagar, då ni frös under bryggorna och svalt på gatorna.»

»Doktor», svarade jag, »om det, som ligger framom mig är uppfyllt af aldrig så hemiska öden, så kunna de ju ändock ej fordra mer än mitt lif. Låt gå! Det närvarande fordrar ingenting, lämnar mig min personliga frihet och låter mig njuta af den i obegränsad grad. Men denna frihet är min död, en långsam, säker, pinfull gång mot döden. De makter, som kunna hata mig, skulle besvära sig i onödan, ty blott där något är att förlora, har man något att skydda. Jag är er man, doktor, ty det som lifvet en gång gaf mig att skydda, har jag förlorat. Sök klargöra för en drunknande att lyckan ligger i hans undergång och neka honom er hjälp, emedan värre öden vänta honom i lifvet! Måhända vore det det riktiga, men jag tror dock han ginge till botten med en förbannelse öfver er på sina läppar.»

Doktor Raboul hade rest sig upp och började vandra af och an i rummet. Jag hade väntat, att han skulle bemöta mitt yttrande, men liksom om han varit ensam, stannade han framför skrifbordet. Han höll blicken riktad mot golvet, och följande ord undsluppo honom:

»Kanske har den mannen rätt! Där intet finns att skydda, finnes intet att förlora, och när skatten är borta, må dörrarna stå öppna.»

Han nickade sakt, liksom godkännande med hufvudet samt återtog ånyo sin afbrutna promenad. Han passerade mig flere gånger, men vände sig plötsligt emot mig. »Monsieur Marmont», sade han, »jag går delvis in på det ni säger, och jag tror ni är den man, jag söker. Men jag vill ej binda er genom några löften, hvarken genom att själf uttala dem eller genom att aftvinga er dem. Jag är rik på mitt vis och ni på ert. Kanske skulle en fördelning af våra häfvor lända oss båda till nytta, kanske ock den medför vårt förderf. I en framtid kunna vi

räsonera därom. Från denna stund är ni bunden vid min person, på så sätt dock, att ni har rättighet afstå från leken, därest den synes er vådlig. Ni har således att göra edra observationer, och jag ber er, gör dem med eftertanke, ty många steg har ni ej att gå, förrän ni tillhör mig med kropp och själ. Det är ej jag, som först nämner sammanställningen af kropp och själ, ty ni har erbjudit mig dem båda, och hvem vet om ej bägge komma till användning.»

Mot min vilja kände jag en sällsam oro och följde stillatigande hans rörelser, då han tystnat. Jag visste, att en fara hotade mig, förnam den lika tydligt, som om jag redan fallit offer för densamma. Jag sökte frigöra mig från dessa löjliga inbillningar, gaf åt mitt ansikte en mask af tillförsikt och sökte finna ord för att dölja mina farhågor.

Det var något i hans blick, som ingaf mig fasa, något i hans röst, som skrämde mig, och när han dock likgiltigt uttalade orden: Om ej bägge komma till användning, tyckte jag mig finna en sådan skningslös grymhet i hans drag, att det blott var af skamsenhet öfver mig själf, som jag kvarstannade.

Han hade gått fram till ett skåp af underlig form och utseende, och jag såg honom återvända med ett mindre skrin i handen. Han placerade varsamt detta på skrifbordet, öppnade det medan, som det tycktes, en viss sinnesrörelse förlänade något nervöst åt hans rörelser. De annars bleka kinderna hade fått färg, händerna darrade, och när han sent omsider vände sina ögon mot mig, återgäfvode en sådan blandning af stolthet och förtviflan, uttryckte såväl en bön som ett hot, att jag instinktmässigt närmade mig skrinet för att utröna, hvad som vället denna förändring.

Då han såg min afsikt, lyfte han afvärande på handen och jag hörde ett svagt hväsande ljud tränga ut från lådan. Jag lyssnade förundrad, och säkerligen stod förskräckelsen att läsa i mitt ansikte, ty doktorn sade hånande:

»Såå, redan?! Det nya, som min tjänst skall bereda er, förskräcker er ju ej! Förlåt, om jag citerar korrekt. Det förefaller mig dock», fortfor han obarmhärtigt, »som om ni redan ändrat åsikt och funne gatulifvet mindre riskabelt. Ni har emellertid orätt; någon verklig fara hotar er ej ännu.»

Under det han talade, återvann han själfbehärsningen och hans ögon talade nu ett helt annat språk. Grymma, stålglittrande mätte de mig från topp till tä liksom för att utröna det innersta af mina käslor.

Skrinet höll han fortfarande i handen, och allt starkare hörde jag samma spinnande, ängsliga ljud. Jag ville bibehålla min plats, ty jag fruktade synas löjlig, men en känsla, en förnimmelse långt starkare än min vilja dref mig bakåt och trots det hångrin, som spelade kring doktors läppar, vände jag mig om för att söka dörren.

»Nej, nu må ni komma närmare, som ni nyss ämnade. Kom», fortfor han, »och betrakta hvad jag har här. Tänk er», hans röst ljöd nästan skärande, »att detta lilla ting, hvars röst ni hör, är vaktare öfver lif och död. Lif — ej ett sådant uselt, eländigt lif, som ert; död, men ej den som väntar er. Nej, dess lilla varma kropp sluter sig kring källan för ett lif i makt och lycka och den död, som ligger slumrande vid sidan, skriker blott till verket, när stora makter kämpa. Kom Serpenta», viskade han smekande, »lägg dig vid mitt hjärta, din vakt må vara slut för en stund.»

(Forts.)

BISMARCK I ROLANDSKEPNAD.

Ett intressant prisdomarbeslut har i dessa dagar fattats i Hamburg. Det gällde ritningar och modeller till ett Bismarckmonument för Hamburg, för hvilket hamburgarne på frivillig väg hopsamlat 400,000 mark. Bland 219 förslag blef första priset tilldeladt bildhuggaren Hugo Lederer och arkitekten Emil Schaudt, båda från Berlin, hvilka kommit på den originella idén att framställa Bismarck såsom en riddare Roland.

Det kan vara välgörande att en gång afvika från det till regel upphöjda bruket att å Bismarckstatyerna alltid gifva rikskanslern kyrassieruniform, att blott gifva hans porträtt. Bismarck i Rolandsfigur ger monumentet ett ideelt innehåll, som icke något af de hundratals hittills uppresta Bismarckmonumenten besitter. Pristagaren förklarar också i anmärkningar till sina skisser, att Bismarck på ett monument icke får framställas såsom krigare, diplomat eller herre till Friedrichsruh. Han måste framställas såsom nationalhjälte, förkroppsligande en stor epoks anda. Och denna uppfattning samt pristagarnes försök att monumentalt försinliga densamma erhålla prisdomstolens amplaste erkännande, liksom man öfverallt i Tyskland med förtjusning omfattat den originella idén.

Efter foto.
FRAGMENT AF BISMARCKSMONUMENTET I HAMBURG:
Bismarcks staty.

SOFUS HÖGSBRO †.

Med Sofus Högsbro bortgick nestorn i den danska riksdagen. Alltsedan 1858 hade han varit medlem af folketinget och i 14 år dess ordförande. Den insats han gjort i det politiska och parlamentariska lifvet i Danmark under denna tid är mycket betydande.

Högsbro var född i Rödding, hvarest han efter aflagd teol. kandidatexamen blef föreståndare för Röddings folkhögskola. Hans stora intresse förde honom snart in på politikens fält. Vänsterman till sin läggning, deltog han 1866 i stiftandet af den nationella vänstern och blef i början af 70-talet en ledande kraft i den förenade vänstern. Högsbro intog i allmänhet en varsam hållning i de politiska striderna, och vid splittringen 1878 slöt han sig till den moderata delen af partiet. År 1884 var han med om bildandet af den demokratiska vänstern och tog verksam del i striden mot den Estrupska ministären 1888.

År 1887 kallades han till Folketingets talman, men blef 1894 i samband med de moderates och högerns förlikning aflöst i denna egenskap och ersatt med Rasmus Clausen. Följande år återvaldes han emellertid till talman i Folketinget och kvarstod som sådan till i fjol, då han på grund af sin ålder afsade sig uppdraget.

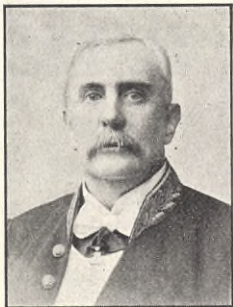
Nära befryndad med de grundvigianska åskådningarna har han i öfrigt deltagit i kyrko- och skolfrågor samt arbetat för valmenighetens upprättande och utveckling.

VECKANS: PORTRÄTT:

C. NORDENFALK.

Då landshöfdingen i Hallands län *C. Nordenfalk* nu efter att i närmare 20 år ha innehaft sin krävande post, drar er sig tillbaka, följes han från sitt län af de varmaste välönsknin ar och tack för hvad han utträttat, särskildt för *Kommunkationerna*. Han kvarstår som länets representant i Första kammaren.

A. ASKER.

Till landshöfding i Hallands län har utnämmts tillf. landshöfdingen i Vesterbottens län, landssekreteraren i Vermlands län *K. N. O. 2 kl. Axel Asker* f. 1848. Hr A. har under sin verksamhet i Norrland gjort sig synnerligen populär, och ha hälländingarne därför allt stäl, att vara glada öfver sin nye höfding.

A. F. O. CEDERBERG.

Att t. v. förvalta landshöfdingebeställningen i Västerbottens län efter förre t. f. landshöfdingen *A. Asker*, har förordnats byråchefen i väg- och vattenbyggnadsstyrelsen öfversten m. m. *A. F. O. Cederberg* f. 1857, en utnämning, som säkerligen hälsats med stora sympatier.

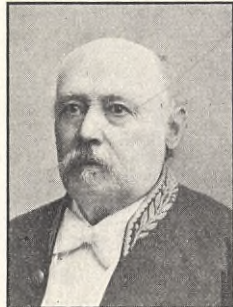
O. E. C. QUENSEL.

Till justitieråd har utnämmts expeditionschefen i justitiedepartementet, revisionssekreteraren *Olof Eberhard Curt Quensel*, f. 1855. Q., som passerat graderna i Skånska hofträten, blef 1897 revisionssekr. och året därpå expeditionschef. Högsta domstolen har med honom vunnit en dugande kraft.

W. E. von KRUSENSTJERNA.

Till öfverste och chef för Helsinges regemente har i dagarne utnämmts adjutanten hos konungen, öfverstelöjtnanten vid Gottlands infanteriregemente m. m. *Wilhelm Ernst von Krusenstjerna*, f. 1846, och har den duglige och humane militärens beordran hälsats med allmän tillfredsställelse.

A. F. MALMGREN.

80 år fyllde den 19 jan. f. d. krigsrådet *R. W. O., R. N. O. Alfred Emanuel Malmgren*. Krigsrådet M. hyllades på högtidsdagen af sina talrika vänner isynnerhet inom det lysande sällskapet *P. B.*, hvars storssekreterare han varit sedan 1890, och som brakte honom en hedersgåfva.

L. J. PHRAGMÉN.

70 år fyllde den 11 jan. den mångårige styresmannen för Karolinska läroverket i Örebro, stadsfullmäktiges ordförande öfversamstaides rektor *Lars Johan Phragmén*, som ännu på 70-årsdagen med bevarade krafter står kvar på sin post. Många och hjärtliga lyckönskningar ingingo.

I. E. GADELIUS.

80 år fyller den 26 jan. f. kaptenlöjtnanten vid k. flottan *R. W. O., R. N. O. I. E. Gadellius* i Göteborg. Hr G., som äfven är medlem af Göteborgs k. vetenskaps och vitterhetssamhälle är jämväl chef för "Bureau Veritas" i Sverige samt härigenom en i hela vår handelsflotta bekant person.

F. G. KROOK.

I sitt 70 lefnadsår ingick den 12 januari borgmästaren i Stockholm *Frans Gusaf Krook*. Efter att vid Rådshufvudstaden ha innehaft åtskilliga befattningar, blef han 1878 rådmän i Stockholm och 1890 hufvudstadens borgmästare, å hvilken sistnämnda viktiga och krävande plats han utträttat ett stort arbete.

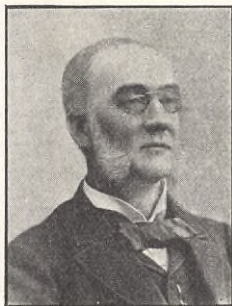
A. BERGLUND.

65 år fyllde den 12 jan. öfversten i armén *Arcadius Berglund*. Han blef 1859 underlöjtnant och avancerade 1891 till öfverstelöjtnant vid fortifikationen. I "Stockholms Dagblad" har öfverste B. utvecklat ett lifligt författarskap i försvarsvänligt syfte. Högst skattad, hyllades han lifligt å födelsedagen.

M. G. BRUZELIUS.

60 år fyllde den 13 Januari hofrättsrådet *R. N. O. Magnus G. Bruzelius*. B., som bl. o. uppehållit revisionssekreterareämbete samt 91-99 varit led. af Andra kammaren, innehar också flere kommunala förtroendeuppdrag samt var på födelsedagen föremål för mycken hyllning.

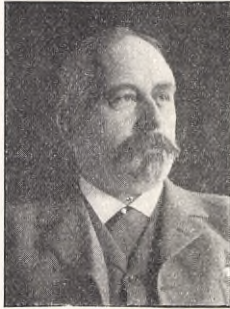
A. HULTGREN.

80 år fyllde den 16 jan. musikdirektören *Aron Hultgren* numera bosatt i Malmö, där han är ordinarie organist och klockare vid St. Pauli kyrka. Den särskildt inom ordensväsendet högt uppburne hederdmannen var på födelsedagen föremål för mycken hyllning.

GALLERI

U. TILLY.

F. MEIJER.

A. G. HÖGBOM.

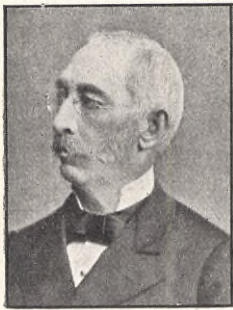
C. F. GERNANDT.

Den 17 dec. uppvaktades f. jägmästaren, f. stationsinspektören å Nässjö-Oskarshamnbanan *Uno Tilly* af en deputation, som till honom med anledning af hans afskedstagande öfverlämnade ett präktigt album med 32 vid järnvägen anställda tjänstemän och ämplig inskription.

50 år fyller den 24 jan. *Otto Johan Fredrik Meijer*, vår bekante skicklige konstjultare. Han genomgick först Akademiens principskola, var elev hos prof. Molin och studerade under flere år i utlandet. De flesta större statyer och konståtningar under senaste decenniet ha utgått från hans officin.

45 år fyllde den 11 jan. professorn vid Uppsala universitet *A. G. Högbom*, en af de yngre naturvetenskapliga forskare, vid hvilken man alltid fast de allra största förhoppningar, och som också gjort en synnerligen vacker karriär, då han redan 1896 utnämndes till ordinarie professor.

På kommandering i österrikiska armén befinner sig f. n. löjtnanten vid Vendes artilleriregemente *Herman Christian Ferdinand Gernandt*. Löjtn. G. mottogs nyligen af kaisar Franz Joseph i privat audiens, och skall den vakne och skicklige unge militären säkerligen under studierens förvärfva många fackkunskaper.

C. P. I. ENGESTRÖM. †

A. M. BOLINDER. †

P. E. ANDERSON. †

F. O. RAMSTRÖM †

Med jägmästaren R. W. O. C. *G. P. I. Engeström*, som den 11 jan. afled i Mariefred bortgick en hedersman af den gamla stammen. Född 1823 var han som jägmästare i Gripsholms revir sedan 1868 bosatt i Mariefred, där han under många år var stadsfullmäktig

Den 13 jan. afled i Mariestad f. landsekreteraren K. N. O. 2 kl. *Axel Magnus Bolinder* f. 1827. Den i sin krafts dagar dugande och nitiske ämbetsmannen hade alltsedan år 1858 innehåft sin kräfvande befattning, från hvilken han förra året tog afsked. Han söjdes närmast af söner och döttrar.

I Örebro afled den 14 jan. stadsfiskalen, innehållaren af guldméd. "För nit och redlighet i rikets tjänst" *Per Erik Anderson*, f. 1828. A var en synnerligen verksam och driftig man, som utom sin ansträrga de tjänst medhann en mängd uppdrag af mera enskild natur. Han efterlämnar ett aktadt och vördadt minne.

Den 7 januari afled i Vaxholm grosshandlaren *F. O. Ramström*, 71 år gammal, närmast sörd af hustru och barn. R. innehade en betydande spannmålsaffär i Stockholm samt var äfven på grund af religiösa sträfvan, i hvilka han deltog, en i vida kretsar känd person.

C. F. BRAUNERHJELM. †

K. WESTHOLM. †

V. BERGHOLTZ. †

L. F. H. KRUSE. †

Den 27 dec. afled å Sanda kammarherren m. m. *Carl Fredrik Braunerhjelm*, f. 1834. B. innehade fideikommissgendomarna Sandemar samt Runngarn, Björkö, Väsby och Yternäs, alla i Uppland. Han var en dugande landbrukare och sedan 1893 ledamot af landbruksakademien.

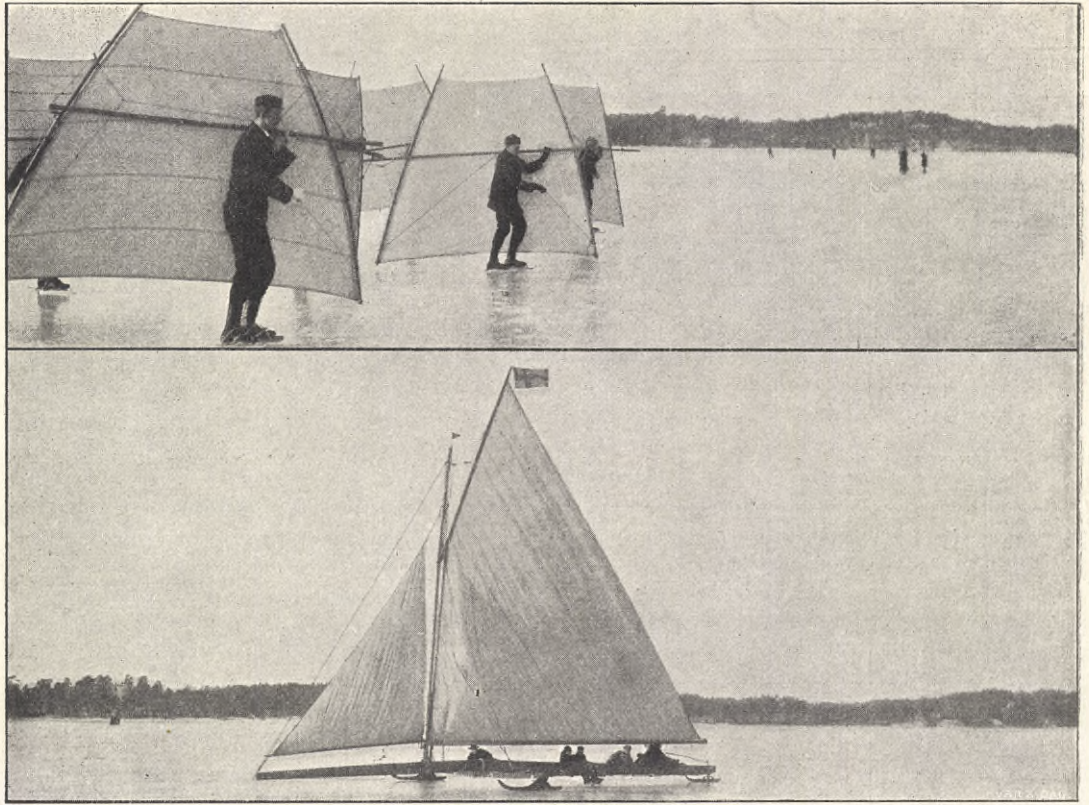
En af Köpings mera bemärkta män, handlanden och hamnfogden dörstades *Karl Westholm* afled nyligen. W., som var född 1846, hade varit ledamot af stadsfullmäktige och drätselkammaren och synnerligen verksam i det samhälles tjänst, som han tillhörde. Närmast söjdes han af maka och dotter.

Den 23 dec. afled i Gamleby grosshandl. *Verner Bergholtz*, 42 år gammal. Insiktsfull och driftig affärsman, innehade han jämväl en mängd både enskilda och kommunala förtroendeuppdrag, samt var för sitt rättrådiga, vänsälla och hurtiga väsen allmänt omtyckt och värderad.

Den 7 jan. afled i Stockholm förste bokhållaren vid I. F. Ljunglöfs fadriksaktiebolag *Lloyd Fredrik Hjalmar Kruse*, 40 år gammal. Den dugande affärsmannen söjdes närmast af moder och syskon samt dessutom af ett ovanligt stort antal vänner.

VINTERIDROTT Å STORA VÄRTAN.

Fotografier speciellt tagna för HVAR 8 DAG af A. Lindahls fotografiäffär, Sthm.

Öfre bilden: PRINS VILHELM (närmast) deltagar i kappseglingen å skridskor den 12 januari.
Nedre bilden: EN ISJAKT framliande å Värtans is.

DEN SJUNKNA GÖTEBORGSÅNGAREN "FANNY".

I den trånga och svåra farleden vid Böttö fyr grundstötte och sjönk den 9 d:s göteborgsångaren »Fanny» vid half sjutiden på aftonen på resa från Halmstad till Göteborg. Kaptenen, som själf navigerade, kommenderade på lagom distans från fyren: »styrbord», hvarmed enligt gängse bruk menas *ror-kulten styrbord hän*, då ju fartyget går åt motsatt håll. Detta uppfattades ej af den danske lättmatrosen vid ro-dret som lät fartyget gå åt det håll kaptenen uttalat vid kommandot och med ofvannämnda sorgliga påföljd. Emellertid hade man fått ut båtarne, i hvilka alla ombordvarande — 11 män samt 2 kvinnor — om än med knapp nöd lyckades komma ned, och efter ett styft arbete i den af stormen våldsamt upprörda sjön lyckades komma ombord å ångaren »Uno», som förde de skeppsbrutna in till Göteborg. Inom fackkretsar har olyckan, oafsedt det sorgliga i densamma för öfrigt, väckt betydligt uppseende och

Foto. Oria Boch, Halmstad.

ÅNGAREN »FANNY».

framkallat åtskillig diskussion, då man ansett, att de nu allmänt äfven och af »Fannys» kapten vid olycks-tillfället använda kommenderings- och lystringsorden kunna vara tvetydiga. Detta synes oss vara en sak, som vore af ofantlig vikt att få fullt utredd.